

[Poul Sørensen.]

men jo mere skolesagen har været diskuteret og drøftet ud over landet, jo flere venner har jeg fundet for det synspunkt, som jeg har gjort mig til talsmand for. Hvis jeg skal gøre det op, er jeg i de sidste uger op mod denne debat, hvor kræfterne er blevet samlet og den højtærede ministers forslag er til behandling, kommet til at se betydelig lysere på skolens fremtid, idet jeg ikke længere nærer den ængstelse, jeg havde for et år siden, for, at det skulle lykkes at forringe byskolen. Jeg tror ikke, vi står så dårligt i det i dag, vi, der vil søge at bevare den skole, som byerne har bygget op og gerne vil fortsætte med.

Jeg vil gerne tilføje, at det, der fra forskellige sider er blevet sagt om, at sagen er gennemarbejdet, så vidt jeg kan skue, ikke svarer til de faktiske forhold. Jeg har deltaget i udvalgsarbejdet nu i to år og må sige, at meget er vi kommet igennem, meget stof er fremlagt, mange forhandlinger har været ført, men jeg tror, at få af udvalgets medlemmer her fra talerstolen vil påstå, at det største uløste problem i den danske skoleordning, nemlig problemet med børnene i den eksamensfri mellemskole, er klaret.

Dette problem eksisterer jo, hvad enten man bruger benævnelsen eksamensfri mellemskole, mild deling, eller hvad man nu kalder det. Jeg vil som min opfattelse fremføre, at vi nok er nået et skridt hen ad vejen, men det er uhyre lidt, vi har udrettet med hensyn til at fremlægge, gennemdrøfte og gennemarbejde, hvorledes denne store del af danske børns skolegang virkelig skal foregå.

Jeg vil gerne sige til den højtærede minister, at med denne opfattelse går jeg ind i det udvalg, som skal nedsættes, og med den faste overbevisning, at hvis alle problemerne på hele denne store arbejdsmark, som hidtil, så vidt jeg kan skue, er forsømt både med hensyn til oplysning og opbygning, skal klarlægges og klargøres for os alle, må udvalgsarbejdet, som vi har slidt i nu i to vintre med et kummerligt resultat, have en anden karakter. Jeg er glad for, at mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Hvidberg, understregede, at det eneste rigtige og naturlige, hvis den højtærede minister ikke til foråret atter

skal stå med en skude, der er gået på grund, vil være, at alle interesserede kræfter kan komme til at behandle det store og for os andre ukendte stof, som vi skal igennem, inden vi skal træffe den ganske afgørende bestemmelse om, hvordan den danske skole skal lægges til rette fremefter.

På baggrund af de drøftelser, der har været ført ude omkring, vil jeg gerne føje til, at sagen på visse områder har antaget en mere positiv karakter end hidtil. Jeg skal ikke fordybe mig i de to sidste års politiske historie med hensyn til skolen. Vi kunne let få en aften til at gå med at diskutere, om det ene eller det andet er det rigtige, men jeg skal ikke nægte, at jeg føler trang til med den højtærede formands tilladelse at citere nogle linjer — selvfølgelig fordi de passer med det standpunkt, jeg nu engang har — fra en interessant leder i Social-Demokraten for den 27. november — det er kun få dage siden. Der står blandt mange andre fornuftige ting:

„Hvis man lader den del af ungdommen, der ikke læser videre, forlade skolen efter 7. klasse, vil afstanden mellem de forskellige grupper af unge blive større. Det indebærer muligheden for stærkere spændinger imellem de forskellige befolkningsgrupper — også sociale spændinger. For bevarelsen og videreudviklingen af vort demokratiske system vil dette være højst betænkeligt.“

Jeg vil gerne medgive denne udtalelse, at det er ikke første gang, noget sådant lyder i bladets spalter. Det har oven i købet været inkorporeret i det forslag, der tidligere har ligget på tingets bord, og som tinget har haft til behandling.

Da vi nu skal finde frem til, hvilket standpunkt der kan holde, og hvilket der må forlades, vil jeg gerne sige til den højtærede undervisningsminister, som jeg tidligere har haft den interessante oplevelse at diskutere skoleproblemer med både her og i udvalg, at mit og mine venners standpunkt ikke er ændret, og vi er uhyre ængstelige, fordi den højtærede minister sidder i den stilling, hvor han nu sidder. Det er den minister, der gennemførte skoleloven af 1937, som betød, lad os ikke sige sammenbruddet for den eksamensfri mellemskole, men som ikke slog til for vort samfund. Denne højtærede minister fremsætter nu